

der netop kan omfatte en Mængde Tilfælde, som vi i og for sig gerne vilde have henført under andre Paragraffer, men som ikke kan rammes af disse; derfor synes jeg, der er Grund til at lade Straffen kunne stige temmelig højt.

§ 237 handler om forebyggende Midler overfor Følgerne af en Forbindelse mellem Mand og Kvinde, altsaa enten for at forhindre Fødsel eller for overhovedet at forhindre, at vedkommende bliver bevangret; den højtærede Justitsminister sammenstiller disse to Ting, de rent forebyggende Midler for at hindre Besværgning og de saakaldte Modersprøjter. Spørgsmaalet er imidlertid, om det ikke var mere rationelt at gaa den Vej, som Professor Munch-Petersen antyder, nemlig helt at forbyde Salget af Modersprøjter, altsaa lade Sundhedsstyrelsen udstede Regler derom, i Stedet for at sige, at Salg er tilladt, men Benyttelsen straffes. Jeg synes, dette er irrationelt. Med Hensyn til de rent forebyggende Midler synes jeg heller ikke at den Vej, Ministeren er gaaet i Modsætning til Kommissionen, er rigtig. Ministeren straffer Salget, men kun, naar det har vakt Forargelse, men derimod straffes Reklamerings uden Hensyn til, om den overhovedet har givet Anledning til Forargelse eller ikke. Jeg synes, dette er irrationelt, det er ulogisk, thi en Reklamerings kan jo ske paa en saadan Maade, at den ikke vækker Forargelse, og naar vi lader dette være afgørende med Hensyn til Tilladeligheden af Salg, hvorfor saa ikke ogsaa paa det andet Omraade.

Jeg er heller ikke klar over, hvorfor Ministeren nedsætter den laveste Grænse for Straffen for Mord fra 5 til 4 Aars Fængsel. Det synes jeg ikke der er nogen særlig Grund til, men det kommer vi jo nok let over.

Forinden jeg forlader Spørgsmaalet om Forbrydelser mod Børn, vil jeg gerne gøre mig til Talsmand for en Tanke, som er blevet fremsat i den senere Tid, nemlig om det ikke vilde være et godt Middel til at beskytte Børn overfor de Slubberter, som misbruger dem, i vor Lovgivning at indføre Regler om, at Øvrigheden eventuelt kan forbyde visse i og for sig ikke strafbare Handlinger, naar man derved kan modvirke disse Forbrydelser. Det er en Kendsgerning, at disse Forbrydelser navnlig finder Sted i Parkanlæg og paa lignende Steder, og man kunde eventuelt have en Bestemmelse om, at Folk, der er straffet for saadanne Forbrydelser, kan faa Polititilhold om ikke at vise sig den Slags Ste-

der. Jeg synes, man godt kunde gaa radikalt til Værks. Det er en Tanke, der er opstaaet hos nogle af Kommissionens Medlemmer, og jeg synes, den er god. Ministeren vil rimeligvis sige ligesom med Hensyn til det Forhold, at en Mandsperson lever sammen med en Kvinde, der driver Utugt: Ja, men man kan ikke sige, at det er en strafbar Handling at komme i et Parkanlæg. Nej, det er klart, men jeg synes alligevel, at det var en god Regel, og at vi skulde overveje i Udvalget, om ikke Rigsdagen skulde gøre denne Tanke til sin.

Med Hensyn til Barnemord har Ministeren i Overensstemmelse med Kommissionen og med hele det moderne Synspunkt sagt: Det kan ikke hjælpe med de strenge Straffe overfor Moderen, vi maa have mildere Straf for hende. Jeg vilde for mit Vedkommende blot ønske, at Ministeren havde været noget strengere overfor den Mandsperson, som lader Kvinden være i Nød under disse Forhold. Ministeren har antydnet en Paragraf, som kan benyttes, og jeg tror godt, vi kan skærpe denne Straf for vedkommende Person, saaledes at vi i noget højere Grad kan gribe ind i disse Tilfælde, end saaledes som denne Paragraf lyder; han har dog Pligt til at yde Alimentationsbidrag, han har Pligt til at hjælpe hende ud over Vanskelighederne. Men selvfølgelig er dette noget, som maa overvejes. Sagen maa ses fra begge Sider; det er et vanskeligt Spørgsmaal, men jeg synes, man kan gaa noget videre, end Ministeren er gaaet.

En Paragraf, som jeg synes er meget farlig, og som jeg for mit Vedkommende ikke kan gaa med til, er § 240, Stykke 2: „Er Handlingen foretaget for at befri en haabløs syg for svære, uafvendelige Lidelser, kan Straffen under særlige Omstændigheder bortfalde.“ Der staar ikke, at det udelukkende skal gælde Læger; det gælder ogsaa andre, og det er maaske ogsaa det rationelle, hvis man overhovedet vil have denne Bestemmelse. Man ser i de kritiske Bemærkninger, der er fremsat imod Forslaget fra Professor Munch-Petersen, at det maaske er farligt, men det kan maaske forsvares ud fra det Synspunkt, at det er fakultativt for Domstolene. Jeg tror, det er for farligt at sige i de Tilfælde, at de har Lov til at slaa den dødsyge ihjel. Der skal ganske vist foreligge en bestemt Begæring derom, men jeg ved ikke, hvordan man skulde stille sig her, for skriftligt vil man dog formodentlig ikke kræve, at den skal foreligge, og ved-